

km vanuit stilstand. J. Ficher verkreeg de “Coupe William” op *Vivinus* in Oostende met een gemiddelde snelheid van 97 km⁹²⁰ m per uur. Sauviniere won de “Beker van Oostende” op *Imperia* met een gemiddelde snelheid van 71 km³¹⁶ m per uur.

Tot zover mijn opzoekingen, van **1899 tot en met 1907**, die reeds een dik boek met vele illustraties omvatten. Mijn volgende project is van **1908 tot 1914**, jaar waarin het inrichten van autokoersen in Oostende beëindigd werd. Mochten er lezers zijn die ook maar iets bezitten over deze laatste periode, gelieve dan contact op te nemen met en onder dankzegging van dhr. Roland PIERLOOT, Elisabethlaan 1A, te Oostende.

De Brabançonne van “Mijnheer Pastoor” in Mariakerke

genoteerd door Yves DINGENS

Vooraleer verschillende kastelen te verwerven, alwaar hij zich heelde van de onaangenaamheden van de macht en de zorgen van het Congolese bedrijf, bezat Leopold II in Mariakerke een klein buitenverblijf. Aldaar wat raadselachtig was, ging hij elke woensdag een eerbare dame opzoeken. Een vrouw, even merkwaardig door haar *esprit* als door haar prachtige schoonheid (het betreft dus niet Caroline ...).

Helaas, reeds van verre deed Leopolds grote baard hem opmerken bij indiscrete blikken. En de kuise boeren van Mariakerke namen daar aanstoot aan.

Aldus, op het uur van de vespers, stortten zij hun hart uit bij hun pastoor en verzekerden hem dat, woensdag a.s., Sire – zij spraken over: *Sire!* – “er zou van lusten”.

De pastoor was niet van het soort eenzelvige priesters die snel haarklieven, alsook vanaf hun preekstoel orakeltaal uitslaan tegen de onzedelijkheid van de tijden. Hij kende ten andere grondig zijn parochianen wier deugzaamheid niet minder van de sterkste was.

“Wilt gij de Koning in verlegenheid brengen?”, sprak hij. “Doet dat niet! Men mag zijn Vorst niet oneerbiedig bejegenen ...”.

En de pastoor gaf hen de raad om te profiteren van het moment dat Zijne Majesteit zich in de villa zou bevinden. Om dan de gemeentefanfare samen te brengen en om hem aldaar, onder zijn vensters, te vergasten op het spelen van de “*Brabançonne*”.

Toen, de volgende woensdag, de illustere bezoeker driekwart uur in het gastvrije, gezellige huis binnen gegaan was, klonk plotseling heel luid vóór de deur het helse kabaal van een “*Brabançonne*”-spel.

Tegen zijn gewoonte in, verliet Leopold II, die avond, de villa niet...

Maar veertien dagen later, ontving de te geestige pastoor van zijn bisschop een briefje. Daarin werd zijn overplaatsing gemeld naar een klein, verloren “gat”.

En Leopold II is nooit meer naar Mariakerke teruggekeerd.

(Pourquoi Pas?)

Bron: “Le Carillon”; 14 maart 1911.